

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)
z dnia 9 listopada 2004 r. *

W sprawie T-252/03

Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV), z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowana przez adwokatów P. Abegga oraz E. Prigenta, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

popierana przez

Republikę Francuską, reprezentowaną przez R. Abrahama, G. de Bergues'a oraz F. Milliona, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez P. Olivera i F. Lelièvre'a, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: francuski.

mającej za przedmiot, tytułem żądania głównego, wniosek o uchylenie kary pieniężnej nałożonej na skarżącą na mocy art. 3 decyzji Komisji 2003/600/WE z dnia 2 kwietnia 2003 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/C.38.279/F3 Wołowina francuska) (Dz.U. L 209, str. 12) lub tytułem żądania ewentualnego wniosek o obniżenie kwoty kary pieniężnej

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba)

w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas oraz J. D. Cooke, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

- 1 Zgodnie z art. 225 ust. 1 WE i art. 230 WE Sąd Pierwszej Instancji kontroluje legalność, w szczególności, decyzji wydawanych przez Komisję i w tym celu jest właściwy do orzekania w zakresie skarg podnoszących zarzut braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia traktatu WE lub jakiegokolwiek normy prawnej związanej z jego stosowaniem lub nadużycia władzy, wniesionych w szczególności przez każdą osobę fizyczną lub prawną będącą adresatem tej decyzji.

- 2 Na mocy art. 230 akapit piąty WE skarga o stwierdzenie nieważności powinna zostać wniesiona w terminie dwóch miesięcy od doręczenia skarżącemu zaskarżonej decyzji. Zgodnie z art. 102 § 2 regulaminu Sądu termin do wniesienia skargi na akt instytucji jest przedłużany o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość.
- 3 Na mocy art. 229 WE „[r]ozporządzenia uchwalone wspólnie przez Parlament Europejski i Radę, i przez Radę, na mocy postanowień [...] traktatu, mogą przyznać Trybunałowi Sprawiedliwości nieograniczone prawo orzekania w odniesieniu do kar przewidzianych w tych rozporządzeniach”.
- 4 Na podstawie art. 17 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81] i [82] Traktatu (Dz.U. 13, str.204) „Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczoną jurysdykcję w rozumieniu art. [229 WE] w odniesieniu do kontroli decyzji Komisji, w których nakładana jest kara pieniężna lub okresowa kara pieniężna; może on nałożyć karę pieniężną lub okresową karę pieniężną uchylić, obniżyć albo podwyższyć”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 5 Komisja w decyzji 2003/600/WE z dnia 2 kwietnia 2003 r. dotyczącej procedury stosowania art. 81 Traktatu WE (sprawa COMP/C.38.279/F3 Wołowina francuska) (Dz.U. L 209, str. 12, zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) stwierdziła, że skarżący, czyli francuski związek reprezentujący rzeźników zajmujących się ubojem bydła, naruszył art. 81 ust. 1 WE zawierając z innymi organizacjami z tego sektora we Francji umowy mające na celu zawieszenie importu wołowiny i cielęciny do Francji oraz ustalenie stałej ceny minimalnej określonych kategorii wołowiny i cielęciny (art. 1 zaskarżonej decyzji). Wysokość nałożonej na skarżącego kary ustalono na 720 000 EUR (art. 3 zaskarżonej decyzji).

Przebieg postępowania i żądania stron

- 6 Skarżący pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 7 lipca 2003 r., wniósł niniejszą skargę.
- 7 W oddzielnym piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu tego samego dnia, skarżący złożył wniosek o zarządzenie środka tymczasowego w celu zawieszenia, po pierwsze, wykonania zaskarżonej decyzji oraz, po drugie, zobowiązania do ustanowienia poręczenia bankowego jako warunku dla niedochodzenia nałożonej kary pieniężnej.
- 8 W dniu 17 lipca 2003 r. Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności skargi oraz wniosku o zarządzenie środka tymczasowego.
- 9 W dniu 18 lipca 2003 r. skarżący przedstawił swoje uwagi dotyczące zarzutu niedopuszczalności skargi.
- 10 W dniu 7 października 2003 r. Republika Francuska wniosła o dopuszczenie jej do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta po stronie skarżącego. Przewodniczący piątej izby Sądu postanowieniem z dnia 20 listopada 2003 r. przychylił się do wniosku, zezwalając na interwencję Republiki Francuskiej. W dniu 23 grudnia 2003 r. Republika Francuska przedstawiła uwagi interwenienta.
- 11 Postanowieniem Prezesa Sądu z dnia 21 stycznia 2004 r. wniosek o zarządzenie środka tymczasowego został oddalony.

12 Skarżący wnosi o:

- oddalenie zarzutu niedopuszczalności;
- tytułem żądania głównego — o uchylenie kary pieniężnej nałożonej na skarżącego na mocy zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego — o znaczne obniżenie kwoty kary pieniężnej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

13 Republika Francuska, interwenient po stronie skarżącego, wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

14 Komisja wnosi o oddalenie skargi jako oczywiście niedopuszczalnej.

W przedmiocie dopuszczalności

Argumenty stron

- 15 Komisja podnosi, że skarga jest oczywiście niedopuszczalna, ponieważ została wniesiona po upływie terminu dwóch miesięcy i dziesięciu dni przewidzianego do wniesienia skargi w trybie art. 230 akapit piąty WE w związku z art. 102 § 2 regulaminu.
- 16 Skarżący zauważa, że skarga, którą wniósł na zaskarżoną decyzję, jest „skargą w trybie nieograniczonego prawa orzekania”, opartą na art. 229 WE. Nie kwestionuje on bowiem w swojej skardze ani kwalifikacji naruszenia, ani nałożenia kary. Skarżący ogranicza się do zakwestionowania nałożonej na niego kary pieniężnej, której kwotę uważa za nieodpowiednią i zbyt wysoką. Z tego powodu skarżący podkreśla, że wniesienie „skargi w trybie nieograniczonego prawa orzekania” nie jest ograniczone terminem.

Ocena Sądu

- 17 Zgodnie z art. 114 regulaminu, jeżeli żąda tego jedna ze stron, Sąd może rozstrzygnąć o niedopuszczalności skargi bez rozpatrywania istoty sprawy, z zachowaniem warunków przewidzianych w § 3 i 4 tego artykułu. W niniejszej sprawie Sąd stwierdził, że dostatecznie zapoznał się ze sprawą na podstawie informacji zawartych w aktach, więc rozstrzyga bez otwierania procedury ustnej oraz rozstrzygania co do istoty sprawy.
- 18 Skarżący podkreśla, że podstawą skargi jest art. 229 WE. W konsekwencji nie dotyczy jej dwumiesięczny termin przedawnienia przewidziany w art. 230 akapit piąty WE, albowiem ma on zastosowanie wyłącznie w stosunku do skarg o stwierdzenie nieważności określonych w art. 230 WE.

- 19 Nie można przyjąć tej argumentacji.
- 20 Na mocy art. 220 WE Trybunał Sprawiedliwości oraz Sąd Pierwszej Instancji zapewniają przestrzeganie prawa poprzez wykładnię i stosowanie przepisów traktatu na podstawie przyznanych im kompetencji.
- 21 Artykuł 225 ust. 1 WE w brzmieniu traktatu z Nicei wymienia skargi, których rozpatrywanie należy do kompetencji Sądu. Przepis ten nie zawiera żadnego odniesienia do art. 229 WE, podczas gdy *expressis verbis* wymienia art. 230 WE (skarga o stwierdzenie nieważności), art. 232 WE (skarga na bezczynność), 235 WE (skarga o odszkodowanie), 236 WE (skargi z zakresu służby publicznej) oraz art. 238 WE (skargi oparte na klauzulach arbitrażowych umieszczonych w umowach zawieranych przez Wspólnotę lub w jej imieniu). Pośród wymienionych skarg, których rozpoznanie leży w kompetencji Sądu nie figuruje więc art. 229 WE.
- 22 Wbrew opinii podtrzymywanej przez skarżącego traktat nie przewiduje odrębnego rodzaju skargi zwanego „skargą w trybie nieograniczonego prawa orzekania”. Artykuł 229 WE ogranicza się do określenia, że rozporządzenia uchwalone na podstawie przepisów traktatu WE mogą przyznać sądom wspólnotowym kompetencję nieograniczonego orzekania w zakresie sankcji przewidzianych w tych rozporządzeniach.
- 23 Na podstawie art. 229 WE różne rozporządzenia przyznały sądom wspólnotowym kompetencję nieograniczonego prawa orzekania w zakresie sankcji/kar. W szczególności art. 17 rozporządzenia nr 17 przewiduje, że „Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczoną jurysdykcję w rozumieniu art. [229 WE] w odniesieniu do kontroli decyzji Komisji, w których nakładana jest kara pieniężna lub okresowa kara pieniężna [...]”.

24 W ramach nieograniczonego prawa orzekania przyznanego na podstawie art. 229 WE oraz art. 17 rozporządzenia nr 17 Sąd jest właściwy do dokonywania oceny współmierności wysokości kary pieniężnej (wyroki Trybunału z dnia 16 listopada 2000 r. w sprawie C-248/98 P KNP BT przeciwko Komisji, Rec. str. I-9641, pkt 40, w sprawie C-279/98 Cascades przeciwko Komisji, Rec. str. I-9693, pkt 42 oraz w sprawie C-280/98 P Weig przeciwko Komisji, Rec. str. I-9757, pkt 41). Wobec tego w ramach nieograniczonego prawa orzekania kompetencje sądu wspólnotowego nie ograniczają się, jak przewidziano w art. 231 WE, do stwierdzania nieważności zaskarżonej decyzji, ale pozwalają mu również zmienić karę przez nią przewidzianą.

25 Z tego nieograniczonego prawa orzekania sądy wspólnotowe mogą korzystać tylko w ramach sprawowania kontroli nad aktami instytucji wspólnotowych, a dokładniej skarg o stwierdzenie nieważności. Jedynym skutkiem art. 229 WE jest bowiem zwiększenie zakresu uprawnień, jakimi dysponuje sędzia wspólnotowy w ramach skargi określonej w art. 230 WE. Zatem skarga mająca na celu wykonanie przez sąd wspólnotowy jego nieograniczonego prawa orzekania względem decyzji dotyczącej kary zawiera bądź zastępuje wniosek o stwierdzenie nieważności w całości lub części owej decyzji. W konsekwencji skargę taką należy wnieść w terminie przewidzianym w art. 230 akapit piąty WE.

26 Ponieważ niniejsza skarga została wniesiona po upływie terminu przewidzianego w art. 230 akapit piąty WE, przedłużonego o termin ze względu na odległość, o którym mowa w art. 102 § 2 regulaminu, musi zostać odrzucona jako złożona po terminie. Zaskarżona decyzja została doręczona skarżącemu dnia 10 kwietnia 2003 r., więc w chwili złożenia skargi w sekretariacie Sądu Pierwszej Instancji w dniu 7 lipca 2003 r. termin dwóch miesięcy i dziesięciu dni już upłynął.

27 W konsekwencji skargę należy oddalić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

- 28 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja nie przedstawiła żądań dotyczących kosztów w postępowaniu głównym, skarżący oraz Komisja pokrywają własne koszty.
- 29 Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów w postępowaniu o zarządzenie środka tymczasowego zostało zawieszone postanowieniem prezesa Sądu z dnia 21 stycznia 2004 r. do chwili wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie. Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Komisji w zakresie tego postępowania — obciążyć go własnymi kosztami oraz kosztami Komisji poniesionymi w związku z postępowaniem o zarządzenie środka tymczasowego.
- 30 Zgodnie z art. 87 § 4 regulaminu Republika Francuska, interwenient, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

postanawia:

- 1) Skarga zostaje oddalona jako niedopuszczalna.

- 2) **Skarżący i Komisja pokrywają własne koszty w zakresie postępowania głównego.**
- 3) **Skarżący pokrywa, poza własnymi kosztami postępowania, koszty Komisji w zakresie postępowania o zarządzenie środka tymczasowego.**
- 4) **Republika Francuska pokrywa własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 9 listopada 2004 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

P. Lindh